

Arrest

nr. 253 374 van 22 april 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat H. CHATCHATRIAN, en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 februari 2019 diende verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 13 november 2019 een beslissing waarbij het verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard. Aan verzoekster werd immers op 24 oktober 2017 in Spanje de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

1.3. Verzoekster dient geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen de beslissing bedoeld in punt 1.2.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 27 april 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

Naam: A.O.

+ 2 kinderen: J.R.(...);

A.O., M.(...)

voornaam : H.

geboortedatum : 10.02.1983

geboorteplaats : Arbil

nationaliteit : Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 13/11/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7. eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op:

“Schending artikel 74/13 en 74/14 Vreemdelingenwet

Schending materiële motiveringsplicht

Schending zorgvuldigheidsbeginsel

Schending van artikel 3 EVRM”.

Zij betoogt als volgt:

“II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.2. Verwerende partij stelt onder andere het volgende in de thans bestreden beslissing:

(...)

II.1.3 Verwerende partij vermeldt louter dat de asielprocedure van verzoekende partij negatief werd afgesloten en dat zij niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort met visum. Zij neemt zondermeer een uitwijzingsbeslissing, zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verzoekende partij, waar verzoekende partij terecht zal komen en of zij al dan niet onderworpen zal worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

In zijn arrest nr. 239.259 van 28 september 2017 oordeelde de Franstalige Raad van State (RvS) dat verwerende partij artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) moet toetsen, niet alleen bij het uitvoeren van een uitwijzingsmaatregel maar óók op het moment van het nemen van een uitwijzingsbevel.

Artikel 3 EVRM houdt een absoluut verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of straf in.

In arrest nr. 241.623 van 29 mei 2018 volgde de Nederlandstalige Raad van State dit standpunt.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de eventuele schending van artikel 3 EVRM. Verwerende partij specificeert evenmin naar waar verzoekende partij zou worden uitgewezen...

II.1.4. Verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke situatie in het dossier van verzoekende partij en is van mening dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]

Zo is verzoekende partij bijvoorbeeld samen met De heer [K.M.] [...], van Marokkaanse nationaliteit, maar geniet geen internationale bescherming in Europa, dit in tegenstelling tot verzoekende partij die bescherming geniet in Spanje. Verzoekende partij heeft tevens twee minderjarige kinderen die hier naar school gaan en die nog een asielprocedure lopen hebben voor de Raad voor Vreemdelingenbestwittingen. Zij zijn beiden minderjarig, verblijven in België en gaan hier naar school. Het gezin kan nergens terecht, gezien de partner van verzoekende partij nergens internationale bescherming geniet.

Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de specifieke omstandigheden in het dossier van verzoekende partij, zoals nochtans bepaald wordt in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij de artikelen 74/13, 74/14 van de Vreemdelingenrecht, de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 EVRM heeft geschonden."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, kan verzoekster worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij bij het treffen van een verwijderingsmaatregel of terugkeerbesluit moet toetsen aan de voormelde bepaling. Echter is het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen gewoon bevel om het grondgebied te verlaten maar werd het gegeven op grond van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-

wet). Deze bepaling schrijft voor dat de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten geeft aan een vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft, dit nadat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, én de in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet bedoelde beroepstermijn is verstreken. Verzoeksters geval is in concreto reeds het voorwerp geweest van een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij haar verzoek om internationale bescherming onontvankelijk werd verklaard, dit omdat ze reeds een beschermingsstatus geniet in Spanje. De verwerende partij kan, gelet op de in punt 1.2. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die zich in het administratief dossier bevindt, gevolgd worden wanneer ze in haar nota opwerpt dat deze tot de volgende conclusie kwam:

“Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Spanje loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.”

Het vraagstuk van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM kwam aldus reeds aan bod in de in punt 1.2. bedoelde beslissing.

2.4. Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan m.b.t. de situatie in Spanje dat zich zou hebben voorgedaan in de periode van afgerond vijf maanden die ligt tussen de in punt 1.2. bedoelde beslissing en het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en dat de verwerende partij noopte tot een toetsing in het licht van artikel 3 van het EVRM.

2.5. De bestreden beslissing vermeldt dat verzoekster zich naar een Schengenstaat kan begeven als zij hiertoe beschikt over de nodige documenten. Het wordt niet betwist dat verzoekster een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Spanje. Zoals de verwerende partij opnieuw terecht opmerkt in haar nota heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de in punt 1.2. bedoelde beslissing gesteld:

“Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd, mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).”

2.6. Verzoekster stelt nergens dat ze niet in staat is om haar Spaanse verblijfsvergunning desgevallend te hernieuwen. Gelet op dit alles, is zij slecht geplaatst om op te werpen dat verwerende partij nergens specificeert naar waar zij wordt uitgewezen, dit in het geval zij zelf niet naar Spanje gaat.

2.7. Verzoekster is voorts van oordeel dat de verwerende partij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet met de voeten heeft getreden. Deze bepaling verplicht de verwerende partij om bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij zich heeft gekweten van deze plicht. Hierin bevindt zich immers een synthesesnota opgesteld door M.R. op 27 april 2020 waarin het volgende kan worden gelezen:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

- *Hoger belang van het kind : Betrokkene verblijft in België met haar twee minderjarige kinderen. De minderjarige kinderen van betrokkene dienden een eigen verzoek om internationale bescherming in, dat negatief afgesloten werd. Het is bijgevolg in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de moeder te blijven.*

- *Gezins- en familieleden : Betrokkene verblijft in België met haar partner en hun twee minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene zelf geniet reeds internationale bescherming in Spanje. Daarentegen is het land van verwijdering voor haar partner Marokko. Bijgevolg komt het betrokkene toe om zich tot de in Spanje aanwezige instanties te wenden wat betreft de procedures en de mogelijkheden die haar tweede kind en huidige partner ter beschikking staan met het oog op het regulariseren van hun verblijf in Spanje. Het komt dus betrokkene toe om de nodige stappen in Spanje te zetten opdat haar gezinsleden er een verblijfsrecht kunnen genieten als familieleden van een begunstigde van internationale bescherming. Op die manier kan de gezinskern behouden worden. Ook verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor bij de DVZ (dd. 11.03.2019) nog een broer in België te hebben, maar die behoort niet tot de gezinskern van betrokkene.*

- *Gezondheidstoestand : Betrokkene verklaarde dat haar dochter mentale problemen heeft. Betrokkene legde bij het CGVS medische attesten neer in verband met haar medische toestand en die van haar dochter. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien hij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.*

- *Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Spanje en kan bijgevolg niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst.*

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.9. Verzoekster kan dus niet worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik rekening heeft gehouden met de *“omstandigheden in het dossier van verzoekende partij, zoals nochtans bepaald wordt in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet”*.

2.10. Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat haar twee minderjarige kinderen nog een asielprocedure lopende hebben. Echter blijkt dat de asielprocedures van de minderjarige kinderen ondertussen door de Raad werden afgesloten bij arresten 246 776 en 246 779 van 23 december 2020. Hierop werd ter terechtzitting gewezen, waarna de vraag werd gesteld of verzoekster nog een belang heeft bij haar kritiek dat geen rekening werd gehouden met de lopende asielprocedure van haar minderjarige kinderen. De verzoekende partij bevestigt ter terechtzitting de beëindiging van de asielprocedure van haar minderjarige kinderen maar meent dat haar specifieke familiale situatie – waarbij zij de Iraakse nationaliteit heeft en haar partner de Marokkaanse – onvoldoende werd onderzocht.

2.11. Gelet op het gestelde in punt 2.8. waarbij de verwerende partij in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening hield met het gezins- en familieleden en in dit verband aandacht besteedde aan de verschillende nationaliteit van verzoekster en haar echtgenoot, kan verzoekster niet worden gevolgd in haar kritiek. Ook ter terechtzitting werd erop gewezen dat het verzoekster en haar gezinsleden vrijstaat om een gezinsherenigingsprocedure op te starten zodat het voltallige gezin in Spanje kan verblijven. Richtlijn 2011/95/EU voorziet niet dat als een persoon de subsidiaire beschermingsstatus krijgt toegekend, de naaste familieleden ook een dergelijke status moeten verkrijgen. De instandhouding van het gezin voor personen die de subsidiaire beschermingsstatus genieten, wordt echter wel gewaarborgd door artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU. Ook Spanje is gebonden door deze richtlijn. Dat verzoekster wel maar haar echtgenoot en kinderen niet de subsidiaire beschermingsstatus kregen toegekend in Spanje, kan derhalve geen onoverkomelijke hinderpaal vormen. De Raad ziet dan ook niet in welk onderzoek naar haar specifieke familiale situatie verzoekster nog verwachtte en zijzelf blijft in dit verband het antwoord schuldig. Daar waar haar kinderen school lopen in België, dient de Raad op te werpen dat verzoekster niet aantoont dat dit niet mogelijk zou zijn in Spanje. Een schending van het belang van het kind blijkt dan ook niet.

2.12. De Raad leest in het verzoekschrift geen uitleg aangaande de wijze waarop artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet werd geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA